

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАТЦВА

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва

„HOTUJS” — MAGAZINE

for Ukrainian Children

Published by „Molode Zytta”, Inc.

New York, N. Y.

Редагує Колегія під проводом пл. сен.

Лесі Храпливої

158 E. 7th St., Apt. 3 A.

NEW YORK 9, N. Y. USA

Загальна Редакція

пл. сен. Богдан Кравців

Адміністрація „Molode Zytta”,

302 E. 9th Street

New York 3, N. Y.

З М І С Т:

На святого Миколая	1
Святий Миколай в українській школі	2
Не журися!	6
На почесній стійці	8
Карий кінь Морозенка	11
З новацького світу	15
Пригоди Козака-Невмираки	16

БАЖАЮ ТОБІ В ДЕНЬ ІМ'ЯНИН!

Українським звичаєм святкуємо не лиш уродини, але й ім'янини кожної людини. Уродини — це річниця уродин; ім'янини — це день святого, що його ім'я ця людина носить. У цей день ім'янинникові бажають всі друзі всього добра та співають „Многая Літа”. Гарно також давати у цей день йому якісь дарунки, як ось українські книжки. Можна теж на честь того, хто святкує ім'янини, складати датки на якусь добру ціль, щоб він радів, що задля нього сталося якесь добре діло.

І так у грудні мають ім'янини:

1. Плятон, Роман

3. Григорій (кличуть: Гриць)
4. Марія
7. Катерина
8. Климентій
10. Яків
11. Степан
13. Андрій (це й день ім'янин Великого Митрополита Андрія Шептицького)
17. Варвара
18. Сава
19. Микола
20. Амврозій
22. Марія
23. Славомир
24. Данило (Данко)
25. Спиридїон
26. Євген (Генко), Лукія, Орест
31. Севастіян

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „ГОТУЙСЬ” НАДІСЛАЛИ СВОЇ ПОЖЕРТВИ:

Надя Гафткович — Гартфорд
1 дол., Аня Мостович — Луїсвіл
(замість ім'янинових побажань
для Р. Завадовича від Ані, Сяні
і Андрійка Мостовичів) — 2 дол.,

Володимира й Іруся Гнатюк —
2 дол., Уляна Коротько — Бінг-
гамптон — 50 центів, Курінь
УПЮ — ок. ім. Віри Бобенко —
Гартфорд — 8 дол., Н. Березов-
ська — Лос Анджелес — 5 дол.

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 10 (50)

Грудень

1958

НА СВЯТОГО МИКОЛАЯ

— Добра ніч, матусю мила!

Ніч чарівна, повна снів...

В небі зорі засвітили,

Білий сніг поля замів.

Відчинило браму раю

Двоє срібних янголят.

Саночки там виїжджають,

Вниз хмарками бисто мчать.

Сани куті в дивні взори,

Золоті при них дзвінки...

Дзвонить небо, дзвонять зорі

І під снігом ялинки.

Їдять звірі із долоні

З рук Господнього Старця,

Сосни хияються в поклоні...

Жваво б'ють дітей серця:

Він несе незнані дари!

— Чуєш? Дзвонить

(близько десь...)

Мал. І. Стецьків

Ти ж подумай: із-за хмари

Гість прибуде аж з небес!

Сестр. Леся

Мал. І. Стецьків

Л. Храплива

СВЯТИЙ МИКОЛАЙ В УКРАЇНСЬКІЙ ШКОЛІ

І.

Небо. Святий Миколай на престолі, біля нього три Янголи.
Перед ним порожній кошик на дарунки.

СВ. МИКОЛАЙ: Настала пора, мої Янголи. Треба мені знов, волею Божою, сходити на землю та роздавати дари чемним дітям по всьому світі. Чи покликали ви вже славних мудрців та лицарів усіх країн, щоб вони могли передати свої дари через мене своїм нащадкам?

1. ЯНГОЛ: Вони вже ждуть у притворі, Отче. І дуже радіють, що зможуть передати з неба на землю дари своїм дітям та внукам.

СВ. МИКОЛАЙ: Так закликай їх перед мене, країну за країною!

2. ЯНГОЛ: За азбукою велиш їх викликати, Отче?

СВ. МИКОЛАЙ: Ні спершу поклич ті країни, що найбільше Богу милі, що найбільші жертви віддали за Його святу правду...

3. ЯНГОЛ: Кликати перших Мадярів, Отче? Про них тепер цілий світ говорить!

СВ. МИКОЛАЙ: Ні, клич тих, що перші виступили в нерівний бій із червоним сатаною; що й до сьогодні йому не скорилися. Українців клич, янголе!

1. ЯНГОЛ (кланяється): Як скажеш, Отче! (Кличе в двері) Святий Отець Миколай просить Українців до свого престола!

(Входять: ЛИЦАР, ЧЕРНЕЦЬ, КОЗАК, СТРІЛЕЦЬ, ПОВСТА-НЕЦЬ)

ЛИЦАР (кланяється): Велика Тобі дяка, Отче добрий, що дозволив нам у своє свято передати дари нашим дітям. Прошу Тебе — передай їм від мене мій щит. Багато стріл половецьких, багато списів лядських відбивалося від нього, а він залишився цілий. Хай добре захищаються ним мої нащадки проти всякого злого, а добром та правдою живуть! (Кладе щит у кошик).

ЧЕРНЕЦЬ: А від мене передай, Владико, цю книгу. Писав я її довгі-довгі роки та списав у ній все, що діялося колись на нашій землі. Хай читають її та вчаться із минулого, що їм треба робити, а яких помилок вистерігатися. Бо не сотвориться човен без цвяхів, а розумна людина без читання книг. (Кладе книгу у кошик).

КОЗАК: А від мене передай їм, Преподобний, цю чайку. Хай вчать-ся сміливо й переможно впливати з усіх крутіжів життя, хай не лякаються ні бурі ні негоди, як не лякалося їх колись і козацтво. (Кладе чайку в кошик).

СТРІЛЕЦЬ: А від мене передай, коли ласка Твоя, цю рушницю. Хай вчать-ся українські діти міцно держати її в руках, хай вміють нею своїх боронити, ворога карати, бо тільки зброєю здобудуть собі волю! (Кладе рушницю).

ПОВСТАНЕЦЬ: А від мене передай їм цю лопату. Нею копали ми криївки та схоронища перед ворогом. Хай наші діти вчать-ся добре заховувати свої скарби перед ворогом, хай зберігають пильно свою мову і пісню і звичай...

(Нараз із-за престолу Св. Миколая вискакує Чортик, скаче кругом, регоче та викрикує: Ха-ха! Що я чую!? Ха-ха-ха! Дуже то ждуть українські діти цих дарунків! Та вони вже там під большевиками давно і в Бога не вірять і про вільну Україну забули! Ха-ха-ха!!!)

ПОВСТАНЕЦЬ: Неправда, сатано лукавий! Не так вже давно прийшов я з України, то знаю, як там діти моляться потайки щоранку та щовечора, як нам, повстанцям, помагають!

ЧОРТИК: Е, але за те ті, що поїхали в чужину, ті вже про Україну і чути не хочуть! Як можуть — тікають зі своєї школи, по-чужому говорять, свою мову забувають...

2. ЯНГОЛ: Замовкни, нечистий! (Хоче схопити його за комір, але той тікає).

ЧОРТИК: А що, хіба не правду кажу? Підеш на землю, святий Миколаю, то сам побачиш!

(Заслона)

II.

Кляса в Школі Українознавства. ІВАСЬ, СЛАВКО, МАРУСЯ, ХРИСТЯ сидять у лавках.

ІВАСЬ: Знаєте, я чув, що наш пан учитель сьогодні захворів — хто ж нас буде вчити?

МАРУСЯ: А мені так цікаво, як то було з тою першою українською біблією, що її князь Острозький казав друкувати!? Пан учитель почав був розказувати і мав аж сьогодні покінчити.

СЛАВКО: То може сьогодні й науки не буде? Ходім краще домів!

ХРИСТЯ: І що ти таке говориш? Ану ж прийде хтось заступити нашого вчителя і тоді що, — втратимо цю годину? Не знатимемо, що хотів нам пан учитель розказати?

ІВАСЬ: Та хіба ще пождім! Не годиться сьогодні пустувати, коли завтра день св. Отця Миколая! Ось я маю книжку зі собою — „Син України”, то буду читати.

МАРУСЯ: А я покінчу рисунок, щоб вислати його до нашої газетки, до „Готуйсь”.

СЛАВКО: Ану покажи, який!?

МАРУСЯ: Почекай! Побачиш, як буде готовий! Козака вже маю, тільки щось конева голова не вдається...

ХРИСТЯ: То я й візьмуся вишивати!

СЛАВКО: А я буду писати листа до того новака з Австралії, що мені братчик дав його адресу. (Всі сидять тихо, зайняті своїм ділом). Нараз хтось повагом відчиняє двері.

ХРИСТЯ: Не кажу ж я!? Ось і пан учитель! (Входить СВ. МИКОЛАЙ, ЯНГОЛИ з кошем дарунків та ЧОРТИК. Всі встають).

СВ. МИКОЛАЙ: Мир дому сему!

ВСІ: Вітай нам, Отче!

СВ. МИКОЛАЙ: Як звичайно, зимою, в моє свято, приходжу з неба й приношу дарунків багато. Та спершу хотів би я почути дещо від Вас. Сідайте, а я поговорю собі з вами. (Сідає за катедру, ЯНГОЛИ біля його ніг, ЧОРТИК непомітно сідає в останню, порожню лавку, ноги ставить на верх лавки та жує голосно гуму).

СВ. МИКОЛАЙ: Хотів би я знати, діти, якого ви роду та якого народу?

ВСІ: Ми Українці, Отче!

СВ. МИКОЛАЙ: А де ж ваш край?

ІВАСЬ (встає): Наш край далеко, далеко, за морями. Нас прогнали звідтіля вороги, але ми ще повернемося туди, коли лиш буде можна. (Сідає).

СВ. МИКОЛАЙ: Добре ти сказав! А скажіть ще, чого це ви тут

зійшлися? Чи не цікавіше було б вам бавитися снігом у парку?
МАРУСЯ (встає): Ми прийшли сюди, щоб вивчати українську мову, пісню, історію, звичаї. Ми хочемо знати все про Україну. Тому ця школа нам і наймиліша з усіх. (Сідає).

СВ. МИКОЛАЙ: Добре робите, діти! А чи не важко вам вчитися та говорити по-українськи, коли щодня мусите говорити не-українською мовою?

СЛАВКО (встає): Нам це нелегко, але ми все таки не мішаємо нашої мови з іншою. Коли тільки ми зберемося самі між собою, говоримо лиш по-українськи та радіємо цим. Хоч вміємо говорити добре теж і мовою країни, в якій живемо.

СВ. МИКОЛАЙ: Велика радість і моєму серцю від твоїх слів, дитино! А скажіть, чи хочете ви помагати Україні, своїй Батьківщині!?

ВСІ: Хочемо, хочемо!

ХРИСТЯ (встає): Ми пильно вчимося про неї, ми розказуємо про Неї нашим товаришам, ми ревно молимося за Неї Богу, а коли виростемо великі, не пожаліємо ніякого труду, щоб визволити її з неволі. (Сідає).

СВ. МИКОЛАЙ (встає): Добре відповіли ви на мої питання! А ти уважно їх слухав, Нечистий? Знаєш тепер, яких нісенітниць ти наговорив був! (Гук і скрип. ЧОРТИК провалюється під лавку. Діти зриваються налякані).

ІВАСЬ: Ой, хтось впав!

МАРУСЯ: Може побився?

СЛАВКО: Може не може встати?

ХРИСТЯ: Рятуймо його! (Всі збігаються біля останньої лавки).

ІВАСЬ: Ой, що це? Та тут нема нікого!

МАРУСЯ: Та хтось же падав!

СЛАВКО: Тільки на лавці залишився „камікс”. Хто його приніс? У нас ніхто „каміксів” не читає!

ХРИСТЯ: Подремо його та кинемо до коша на сміття! Там йому найкраще місце! (Так і роблять).

СВ. МИКОЛАЙ: Аж провалився під землю, Нечистий, так налякався святої правди! А я бачу, що ви, діти, гідні тих дарунків, що я їх вам приніс. Роздайте ж їх, Янголи!

(ЯНГОЛИ роздають дарунки).

**Чи Ви вже ввели передплату
на „ГОТУЙСЬ”
на 1959-ий рік?**

НЕ ЖУРИСЯ!

Що то за плачі-жалі
Там, на дубі, у дуплі?

Це так вивірка рида:
В хаті голод і біда.

Плаче-тужить, та дарма!
Все поїла, більш нема,

А у лісі ще зима,
Біла, люта і німа...

Не журися, не ридай —

Хтось іде крізь білий гай.

Подивися: під дубком
Хтось стоїть малий,

(мов гном —

І з кишені на сніжок
Сипле вивірці кришок.

То не гном — він спить

(в ярку —

То новачка в козушку!

НАША ДОМІВКА В ГРУДНІ

Мал. Р. Лучаковська

50 ЧИСЕЛ „ГОТУЙСЬ”

Фото: В. Е. Кулинич

Чи знаєте, новачки та новаки, що це вже п'ятдесяте число „Готуйсь” у Вас в руках? П'ять років без перерви вже виходить „Готуйсь” та буде й далі приходити до Вас, як лиш схочете його щільно читати й передплачувати.

А на цій світлині масте всі числа „Готуйсь”, що досі появилися. Тут немає ще лиш листопадового числа з цього року, бо воно ще не вийшло було, коли братчик Влодко робив цю світлину.

Перевірте, чи масте всі числа у себе? Якщо ні, можете замовити числа, що Вам ще не достають, у книгарні „Молоде Життя”, Нью Йорк, 302 — 2 Аве, Н. Й.

НА ПОЧЕСНІЙ СТІЙЦІ

Дня 13 грудня припадають ім'янини Великого Добродія Пластової Молоді, Митрополита Андрея Шептицького, що подарував був новацтву табір у Підлютому в Карпатах. Біля того табору мав Він і свою палату з кедрового дерева. На знак пошани до Свого Опікуна, новачки та новачки, що перебували в таборах, стояли на почесній стійці перед цією палатою. Новачка Надійка (сьогодні вже не новачка!) розказує нам про таку одну свою стійку.

— Напроти нашого табору через доріжку, кудю йшла гірська залізничка, серед чудової зелені лісу на горі пишалася Митрополича палата. Туди Митрополит Андрей приїздив на вакації. Він був великим добродієм і приятелем Пласту, тому не дивниця, що приїзд Митрополита був дуже великим святом для новацтва і цілого табору. В його честь ми влаштовували концерти, будували брами з написами вгорі „Вітай, Владико!” На появу його ми кричали, як „великі” пластуни: „Сильно, красно, обережно, бистро!” і грімким „Слава!” ми вітали нашого Добродія. Бувало не раз, що Кир Андрей приходив до нас до їдальні в часі обіду. О, тоді було дуже весело! Хоч нам, новацтву, давали мовчанку, але опісля приходило „свобідно”. Ми вміли кричати різними голосами, що і робили. Добродій наш всміхався і добрячою рукою благословив велику громаду пластової дівтори, яка стояла довкруги нього. Цього дня ми діставали великий приділ цукорків української фабрики „Фортуни Нової”.

Новачки із Кентону, Америка, пошанували пам'ять Митрополита Андрея Шептицького, великого Добродія Українського Пласту, що Його Ім'янини припадають дня 13 грудня.

І про це наш достойний гість пам'ятав!

Ще мушу згадати про один чарівний спогад моєї першої пластової стійки перед палатою Князя Церкви.

Вечоріло. Вбрана у святочний однострій з пластовою палицею на плечах ходила я сюди і туди біля палати нашого Добродія і горіла єдиним бажанням: поба-

чити добряче лице їх Ексцеленції Кир Андрея. Хоч і страх наводив на мене дрімучий ліс і та чомусь страшна тишина його, та все ж таки я тоді, як дев'ятилітня дівчинка-новачка розуміла своє завдання. Нас, стійкових, завжди було двоє, з обох сторін палати. Я знала, що на нас тяжить відповідальність за життя цієї великої Людини.

Та ось відчинилися двері і в чудовому віночку сивого волосся показалося обличчя Митрополита. Одягнений в чорну одягу, підперезаний звичайним ременем, вийшов на ганок, з пригорцею, повною цукорків. На вид святця серце з радості мені ще більше забилося, пластова палиця відрухою спустилася додолу і пальці правої руки зложились. Я віддала почесь і закам'яніла на місці. Стояла і вдивлялась в чудово освітлене заходячим сонцем святе обличчя.

— Як ти називаєшся? — запитав. Хвилину боролась я із відповіддю — нам суворо було заборонено говорити на стійці — врешті прошептала: — „Надія“ — і подала своє прізвище.

— Ти дочка отця Маріяна? — питав далі Митрополит.

— Так! — тихо відповіла.

— Твого батька я добре знаю. Коли будеш писати до батьків,

принеси мені свого листа, я підпишуся.

— Добре, — вже трохи сміливіше відповіла я. І спитала, чи можна листа принести завтра ранком.

— Добре, принеси! — сказав мені Митрополит і подав цукорки. За хвилину світла постать Кир Андрея зникла у сутінку коридора кедрової палати. Я лишилася сама на стійці...

Коли прийшла зміна, я чимскоріш побігла в табір. У вільних хвилинах писала листа до батьків, в якому описувала мою першу пластову стійку та зустріч з Митрополитом.

Одержавши дозвіл від бунчужного, віднести лист до підпису, я на другий день, одягнена в чистенький пластовий однострій, як можна найкраще, не йшла, а бігла під гору до кедрової палати.

Маючи вже підпис Князя Церкви, я п'яніла з радості. Я не могла собі ще якслід усвідомити, що перед хвилиною я сиділа у Митрополита на руках. Я чула його батьківський поцілунок на чолі. Слова його, що так глибоко запали в душу, йшли вслід за мною. Я чула їх тоді і чую ще й досі:

— Будь вірна Богові й Україні, люби й шануй своїх батьків, помагай другим...

**Про кожну зміну
Вашої адреси просимо
повідомити Адміністрацію
„ГОТУИСЬ”**

ХРОНИКАР БОРИСИК ПИШЕ:

Ќз хронике „Каш'аркив“

Сватини Миколоаи приишов!

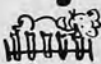
Бркови прикие кенескеки

Куркови побилешматоре скло

Лтобкови цилу лабораторию

Славкови квинас

Кени м'а-а-а-р!

А Славкови не могу
калеме писати, до ме до хронике
невидновидне!

Одих тилеки Ђестор не дстат
ниго, хор би најлекнијији!
А його Мама дуже хвора.

А Славкова мама запрочити
нас црхе и спеле тисточка

и ми бизрмено наши оцадносте

и кунемо Ђесторови бе-ли-кии дарунок:

Але ме ме покнимо тайна!

Хроникар Борисик

Написала Текля Бук

Діялося це в червні 1649 року. Лісовою доріжкою, недалеко города Збаража їхало двох вершників. Обличчя в них потомлені, одежа запорошена, коні попрілі. Знати було: довго в дорозі без відпочинку.

— Десь вже ясновельможний дійшов із військом до Збаража! — відізався старший козак, підкручуючи вуса.

— Хіба ж би, полковнику, міг гетьман тихо сидіти, побачивши те польське військо, що його ми оглядали здалека? А від Збаража було б сюди вистріли чути, — відказав другий, молодесенький ще зовсім хлопець в козацькій одежі.

— Може й добре гадасш, Максиме, — відказав старший, — а може ясновельможний жде на ті листи, що йому везу. Вельми важливі, бо аж передані з Франції. А тут, як його доїдеш до козацького обозу, коли польські гузари тобі з одного боку, а з другого непрохідні болота.

Карий кінь, що на ньому їхав старший їздець, полковник Морозенко, порскнув дивно і наставив вуха.

— Полковнику! — тихо відізався джура Максим — гляньте, як ваш кінь насторожився!

— Ет, тобі дома сидіти та кашу їсти — махнув рукою полковник, — кінь порекає, бо гаряче, а вуха насторожує, бо це ж ліс і звіря тут немало.

І справді щось зашелестіло й Морозенко схопився за шаблю. Стріляти тут годі, бо польський табір недалеко. Та це був мабуть сполошений звір, бо опісля знов запанувала святкова тиша літнього пополудня в лісі.

Ліс почав рідшати і вершники почули далекий гомін польського табору. Прив'язали коней до дерев і самі поповзли до краю лісу. Їх очам показалася велична картина: від заходу стояло польське військо, наче чорна хмара. Вершники виблискуючи зброєю і бага-

тим убранням, були подібні до блискавки у нічній темряві. Від численної кінноти здіймалась курява до хмар.

На схід під лісом видніли частини козацького війська. Решту з-перед очей подорожніх заховав ліс. Від козацького війська відділювало їх трясовиння. Його перейти було небезпечно, не лиш тому, що в ньому можна було втопитися, але й тому, що кожний рух на ньому був надто помітний для польського війська.

— Заждемо до ночі, — сказав тихо Морозенко, й озирнувшись кругом, поповз тихо до коня, а за ним і Максим.

— Ну, їж сину, це останнє перед дорогою, — сказав полковник, подаючи Максимові жменю черешень. Вечоріло. В лісі скоро стало темно. Десь озвався сич. З болот підносилася мряка.

— Пора! — сказав Морозенко. Взяли коней за поводи й поволі виходили з лісу.

— Попробуємо об'їхати трясовиння, бери праворуч!
Сіли на коней.

— Максиме, — промовив Морозенко, — якби що трапилося, то листи до ясновельможного в Карого під сідлом.

— Що вам на думку приходить? Хай Бог милує! — шептав злякано Максим. Коні почали грузнути, болото рідшало, тут і там вискакували блудні вогники. Нагло Карий упав і хлюпіт болота видався дивно голосний. Щось дзенькнуло від польського табору: стежа почула непроханих їздців.

— Пливи, Карий, пливи! — шепнув полковник, сам стоячи на купині й розглядаючись за Максимом. Сива мряка оповила болото і чути було лиш важке дихання коня. Морозенко вже доскочив по купинах твердої землі, допоміг Карому виповзти з болота. Та лиш сів на коня, щоб скорше добратися до козаків, як засвистіли кулі й одна ранила його в плече. Кінь, стомлений боротьбою з болотом, упав. Морозенко зліз, погладив Карого й тихо сказав:

— Біжи чимдуж до козаків!

Кінь звільнений від їздця помчав у напрямі лісу. За ним свистіли кулі, вистрілені за звуком навмання у мряку. Ніхто не знав, що це біжить лиш кінь.

Тимчасом Морозенко, завинувши подертою сорочкою рану, скрадався тихо лісом.

Щось зашелестіло і з кущів почув голос Максима:

— Це я, полковнику! А де ваш кінь?

— Пустив до ясновельможного, — він щасливо добіжить. Під сідлом же листи!

— А мій кінь втопився, — зі смутком промовив Максим. — Та що це з вами?

Тепер лиш завважив, що полковник без рукава і ліва рука вище ліктя перев'язана.

— Ранили, кляті, та щоб лиш Карий добіг. Без мене йому легше...

Тимчасом Карий добігав лісу. Козацька стежа почула тупіт і кілька козаків миттю оточило коня.

— Тьху! — весело гукнув один. — А це що за мара: кінь без вершника!

— Гарна штучка, араб! — сказав другий. — Та бач, якась нечиста сила його болотом обмазала.

До козаків наблизився старшина, уважно приглянувся коневі та упряжі і промовив: — Та це Морозенків кінь, хлопці! А ось і на сідлі кров. Ану, погляньте, може де поранений полковник лежить, а коня ведіть до ясновельможного.

У лісі, на поляні палахкотів невеликий вогник перед шатром гетьмана.

— А це що? — крикнув старий козак, що сидів з ломакою біля вогню. — Та це ж Мороза кінь!

На цей крик вийшов із шатра гетьман і глянувши на коня, сказав:

— Обшукайте його, хлопці, добре, бо коли це Мороза кінь, то він недаром пустив його до нас, гинучи сам.

— Під сідлом щось зашите у полотно, — сказав старий козак і передав гетьманові. Гетьман мовчки пішов у шатро і при каганці розглядав важливі листи, що мандрували аж з Франції, та що по них вислав був Морозенка до Львова. Листи прийшли і кінь їх приніс, та відсутність Морозенка наповнила серце Богдана Хмельницького тривогою.

— Невже ж загинув Мороз?

Та на поляні почувся гамір і коли гетьман вийшов, побачив, як козаки вели під боки живого Станіслава Мрозовицького-Мороза, а Максим ніс його кріс і шаблю.

— А я думав, що твоя кіннота вже осиротіла, і як виграти їй завтрішній бій? — крикнув гетьман.

Другого дня полковник Морозенко, хоч поранений, вів свою кінноту в наступ на поляків.

**ПОСТАРАЙТЕСЯ, ЩОБ ВАШ РІЙ ЗІБРАВ
НАЙБІЛЬШЕ ГРОШЕЙ
НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „ГОТУЙСЬ”!**

Новаки і новачки з Бостону, ЗДА, виводять картину Іванни Савицької „Гість з неба”.

ДОРОГОМУ НАШОМУ ПОЕТОВІ І ПИСЬМЕННИКОВІ
 РОМАНОВІ ЗАВАДОВИЧЕВІ
 В ДНІ ІМ'ЯНИН
 „МНОГАЯ ЛІТА” БАЖАЮТЬ
 АНЯ, СЯНЯ І АНДРІЙКО МОСТОВИЧИ

Замість ім'янинових квітів,
 складаємо \$ 2.00 на пресовий фонд „Готуйсь”.

Загадка: Новачка Ірця дістала від Святого Миколая аж так багато різних дарунків! Ану, розгляньте добре та напишіть, скільки різних забавок вона дістала (та які саме!).

З НОВАЦЬКОГО СВІТУ

Юнак Зенон Черник пише:

Дня 2 листопада 1958 року перейшов я до юнаків.

Перед тим дістав я похвалу за те, що я здобув найбільше новацьких вмілостей. Тоді я довідався, що в цілій Америці ніхто більше вмілостей не здобув. Я здобув такі вмілості: кожум'яка, атлет, змагун, дослідник, летун, бистромисл, чорноморець, мороженко, верховинець, Син України, філіателіст, таборовик.

Я був новаком п'ять літ. Кожного року я їздив у табір до Іст Четгем. Табір „Малі Стрільчики” у 1954 році — це був мій перший табір. На цьому таборі я здобув мою першу вмілість — кожум'яки. Я дістав відзнаку вмілості і дуже втішився. З того часу я старався здобути якнайбільше вмілостей. Я здобував

Новак Зенон Черник із роя „Пугачі” має справді аж так багато вмілостей! А ви скільки їх здобули?

ці вмілості у таборі і в домівці в Нью Йорку.

Я раджу всім новакам здобувати багато вмілостей, бо це дуже приємно — дістати похвалу за свою працю.

Я належав до роя „Пугач”, 13. Гнізда Новаків „Гірські Птиці” в Нью Йорку.

Пластун прихильник **Зенон Черник**, член 3. Куреня Уладу Пластунів Юнаків ім. Гетьмана Івана Мазепи.

Наші новаки теж люблять коней — але покищо дерев'яних, до забави.

ПРИГОДИ КОЗАКА-НЕВМИРАКИ

(Продовження з попереднього числа)

— Нічого нам робити, Сарно! — сказав тоді козак. — Летимо, так видно треба летіти. Обітри очі та не плач, бо плач тут не допоможе, а тоді й побачимо, куди вдасться нам долетіти...

І Сарна справді заспокоїлася та з трудом перебралася з-поміж всіх приладів на шкіряне крісло для пілота та там і заснула.

Козак же глядів пильно вниз і бачив, як щораз то менше було людських осель, а під літаком,

як оком глянь, тягнулися безмежні, густі ліси. Далі одначе і ліси рідли та маліли, аж поки під ними зашуміло зеленкувате та холодне море. Та разом із цим козак почув, що мотори літака неначе б то тихіше гуділи, а згодом і затихли зовсім. Це його трохи занепокоїло. А що гірше, долівка літака стала тепер таки немов справді тікати з-під ніг. Коли ж поглянув у вікно, побачив, що море наближається до них із головокружною швидкістю. Аж тепер зрозумів, бо чув, як Нестор розказував Ксені про літаки, коли майстрували його: в літаку не стало бензини і вони обидвоє стрімголов летіли із літаком у воду.

— Сарно! Сарно! — зарепетував він з усієї сили. — Збудися!

Сарна здивовано протерла очі та протягнулася. Але в ту ж мить, не знати звідкіля, нутро літака залила вода. Сталося це так швидко, що козак не встиг навіть добігти до Сарни, а мусів

вже добитися до неї вплав. Хоч і як струя відносила його вбік, таки доплив до неї, коли стояла вже по шию у воді. Вспів лиш витягнути її на вершок спинки фотелю, та шепнути:

— Дивись, двері мусіли бути таки відчинені в літаку, тільки, коли треба було, ми не змогли їх найти, щоб висісти!

Та в ту ж хвилину вони найшли двері, тільки не самі, бо туди винесла їх бурхлива струя на повне море. Вони держали кріпко одне одного за руку, та як довго пливли так обидвоє, — самі не знали. Козак вмів добре плавати, бо хто не перепливе цілого Дніпра, того не приймають на Січ. Сарна теж плавала не найгірше. Риби їх тільки обнюхували, але не займали, бо зразу пізнавали, що їсти їх всеодно не можна. Лихо було тільки в тому, що раз-по-раз вдаряли в них пощерблені ледяні криги, що плавали кругом, та могли легко їх або поторошити, або хоч розлучити. А цього козак дуже не хотів, бо який же лицар міг би лишити самітну й безпомічну ляльку на холодному, розбурханому морі!?

Аж врешті одна хвиля кинула їх на щось біле, кудлате й тепле. Козак зараз схопився за довгу шерсть того чогось вільною рукою, а щоб краще вчепитися, то ще й зубами. Зарилися обоє глибоко поміж білий пух та ждали, що далі буде. І справді через хвилину те щось біле вже не плило, а видно йшло каменюками, бо колихалося з боку на бік і води вже не було кру-

гом. Козак несміло виглянув зі свого сховку і побачив, що віз їх на своєму хребті величезний білий ведмідь. Віз поміж скелі та льодові гори, аж поки зайшов у затишну печеру. Із її глибини вибігло назустріч ведмедиці аж троє веселих біленьких ведмедятток.

— Аввууу! — заревіла ведмедиця на привітання своїм дітям.

— Рох-рох-рох! — захрюкали вони на radoщах та, побравшись передніми лапками, стали скакати на задніх кругом матері.

Мати принесла їм у зубах велику рибу і вони жваво кинулися ділити її поміж собою. При цьому гарчали та бралися кусати одне одного, щоб забрати собі найкращий кусок. Аж мати мусіла розборонювати їх, вдаряючи легко лапою поза вуха.

Коли ж наїлися досхочу, побігли у своє кубло на дні печери, а мати почимчикувала за ними. Як вони всі там розміщувалися та уклалися якнайкраще до сну, одне крикнуло нараз:

— Мамо, в тебе на кожусі причеплена ще одна рибка!

— Чому ж ти зразу не дала нам її? — запишало друге.

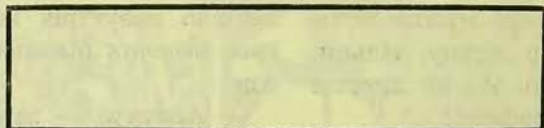
— Де, яка рибка? — стала повертати голову ведмедиця якнайдалі взад. Козак та Сарна принишкли поміж густим кожухом і навіть дихати не сміли.

(Продовження буде)

Присднуйте передплатників для
„ГОТУЙСЬ”
(Передплата — 2 (два) доляри)

From: Molode Zytia, Inc.
302 E. 9th Street
New York 3, N. Y., U.S.A.

To:

ЛІЧИЛКА

Сірий зайко
Вирвав травку,
Поклав на ланку.
Хто травку візьме,
Той і вийде.
Зайчик сіренький
Полею тікав,

В город понав,
Сидить і жде,
Моркву гризе.
Тихо лежить,
Увесь дрижить,
Сірий зайчику,
Ось ти!

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК

Новачка Міля Захарія, що то завжди так гарно розгадує загадки із „Готуйсь”, прислала нам і цим разом розгадки із чисел за вересень та жовтень:

Вересень: Магічний квадрат:

Око
Кос
Оса

П'ять слів: Нори
Орел
Вода
Авто
Коси

Разом: **НОВАК.**

Загадка, що її склали новачки із табору „Молода Україна”:

Тарас
Танок
Бубон
Надія
Вітер
Вікно
Слон

Увага
Автор
Учень
Овочі
Курка

Розгадка: Табір новачок.

Жовтень: Слова зліва направо:

1 — дуб, 3 — Хал, 6 — Сіряк,
8 — жук, 9 — рів, 10 — рот.

Слова згори вниз:
2 — ух!, 4 — бас, 5 — ніж,
7 — рум, 9 — рак, 10 — рік.

Друга загадка:

Згори вниз: 1 — ас, 2 — око,
3 — я, 5 — ля, 6 — Аня.

Зліва до права: 2 — Оса, 3 — як, 4 — Оля, 7 — ну.

Щиро здоровлю — Готуйсь!

Міля Захарія

Від Редакції: Всі розгадки, що їх подала Міля — зовсім правильні!